

Carol Mason

Ik haat je, of toch niet?

Vertaald door Stevie Martens

LAB Uitgevers
VBK Media B.V. / Utrecht
ISBN 9789032521080
ISBN 9789032521370 (e-book)
ISBN 9789032521387 (audioboek)
NUR 343
Copyright © Carol Mason, 2024
Oorspronkelijk gepubliceerd in Engeland door Bookouture, een imprint
van Storyfire Ltd trading.
Oorspronkelijke titel *Second Chance Romance*
Vertaling Stevie Martens
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

LAB Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

1

Ik ben nooit iemand geweest die van verrassingen houdt, waarschijnlijk omdat de verrassingen waar ik tot nu toe mee te maken heb gehad uitsluitend onaangenaam zijn geweest. Dus toen ik vanmorgen een cryptisch appje van mijn dochter kreeg – Lunchen in Venice Beach? Ik moet je iets vertellen... – was mijn eerste gedachte dat ik me waarschijnlijk nog meer zou verheugen op een ontmoeting met de vier ruiters van de Apocalyps dan op wat ze me te vertellen heeft.

Ik kan niet wachten! reageer ik. Spannend!

Ik zie haar meteen zitten op het terras, dat in wezen niet meer is dan een omgebouwd parkeerterrein op een steenworp afstand van het zand. Harriet is de enige niet-instagrammende negentienjarige die ik ken die zonder reservering een populaire nieuwe bistro in Venice Beach, Californië, kan binnenwandelen en een perfecte tafel weet te bemachtigen – in een schaduwrijke, redelijk afgeschermd hoek tegen een achtergrond van zand en palmbomen. Vlakbij op de promenade zit een oudere zwarte vrouw op een regisseursstoel onder een regenboogkleurige parasol. Ze zingt een charmante ingetogen versie van ‘My Girl’, dat ze heeft vervangen door ‘My Guy’, en pauzeert zo nu en dan om voorbijgangers die geld in haar kanariegele hoed gooien glimlachend te bedanken.

‘Dus, mam...’ Harriet friemelt aan haar paardenstaart en kamt nerveus met haar vingers door haar kastanjebruine lokken. ‘Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, dus ik gooi het er maar gewoon uit.’ Ze haalt diep adem en zegt dan: ‘Ik heb iemand ontmoet. Een jongen.

En, nou ja, ik denk dat hij de ware is.'

'Heel grappig.' Harriet heeft soms een apart gevoel voor humor. 'Wat is het echte nieuws?'

Ze staart me een moment lang zwijgend aan. Ik ken de blik in haar ogen maar al te goed en weet dat velen voor mij eronder gezwicht zijn. En dan zegt ze: 'Eh... Mam... Dat is het echte nieuws. Ik heb iemand ontmoet. We zijn verliefd en het is heel goed mogelijk dat ik met hem ga trouwen.'

Dat heb ik vast verkeerd verstaan. Er is duidelijk iets mis met mijn gehoor. 'Trouwen?' Ik herhaal het woord alsof het een doodvonnis is. Ze zei toch niet echt dat ze met hem wil trouwen? 'Maar je hebt niet eens een vriendje. Dat kan niet. We wonen nog maar net in Amerika.'

'Ik weet het!' roept ze verrukt uit. 'Ik heb hem op mijn eerste dag ontmoet, zes weken geleden. Ik had net een taco gekocht voor de lunch en toen liet ik hem ineens vallen! Het hele ding spatte uit elkaar op de grond.' Ze gooit haar handen lachend in de lucht. 'Ik stond er beteuterd naar te kijken en toen zei een stem naast me ineens: "Weet je, de blik op je gezicht is echt onbetaalbaar."' Ze grinnikt. 'Hij zei dat ik eruitzag als een kind dat haar ijsje heeft laten vallen en op het punt staat in huilen uit te barsten. En toen zei hij dat hij een foto van me had gemaakt, en dat hij hem naar me zou sturen als ik hem mijn nummer zou geven.'

Mijn mond valt zo ver open dat mijn kaak zowat wordt ontwricht. 'Tja,' zeg ik. 'Dat is berekenend van hem. En een beetje immoreel. Is het überhaupt wel legaal? Ik denk niet dat je tegenwoordig zomaar foto's van mensen kunt maken zonder hun toestemming.'

Hij moet in handboeien van de campus verwijderd worden.

'O, mam, hij is geweldig!' Harriet drukt haar hand tegen haar borst alsof ze een hartaanval heeft, hoewel ik me daar juist zorgen over zou moeten maken. 'Hij heet Aiden Barrett en hij is de liefste, meest volwassen, intelligentste man die ik ooit heb ontmoet. Ik ben dolverliefd

op hem.' Ze slaat haar hand voor haar mond en de tranen springen in haar ogen, alsof ze overmand is door haar eigen bekentenissen.

Volgens mij krijg ik een beroerte. Mijn gezicht is gevoelloos geworden en er is duidelijk iets mis met de wereld om me heen. Mijn blik wordt getrokken naar de strook karnemelkkleurig zand en de golven die in de verte aanzwellen en breken. Naar de fietsers op het strandpad.

Naar de toeristen die verderop treuzelen voor tattooshops en winkels met smakeloze T-shirts, een dakloze man die op een babyvleugel speelt, een zwerver met een boombox en een enorme hond achter op zijn fiets, een kind in een glimmend paars pak dat 'I Want You Back' van Michael Jackson zingt, compleet met de danspasjes. Je weet wel, het zintuiglijk geweld van Venice Beach. Het beeld bevriest. De aankondiging van mijn dochter heeft de tijd en mijn hart stilgezet.

'Echt waar, mam, hij is zo intelligent. Hij heeft een vlijmscherp gevoel voor humor, maar hij hoeft niet in het middelpunt van de belangstelling te staan. Daar heeft hij zelfs een hekel aan. Maar hij is ook niet verlegen... Je kunt hem overal mee naartoe nemen. Hij is gewoon zo zelfverzekerd en netjes.'

Ze kijkt gelukzalig naar me, maar ik weet zeker dat de blik op haar gezicht niet te danken is aan mij, maar aan de jongen aan wie ze nu ongetwijfeld denkt.

'Het was ongelooflijk. Vanaf het moment dat we elkaar ontmoetten, hadden we een connectie. Ik keek naar hem en hij keek naar mij en het voelde alsof we elkaar altijd al hadden gekend. Het voelde niet als een verrassing of ongemakkelijk en ik hoefde geen goede indruk te maken of het juiste te zeggen. Het was alsof we dat gedeelte al achter de rug hadden.' Ze kijkt naar de zee, verloren in haar gedachten. 'Het was geweldig. Als een geschenk. Absoluut het meest ongelooflijke, meest intense dat me in mijn hele leven is overkomen.'

'Harriet...' zeg ik voorzichtig. Ik herken het smoorverliefde meisje

voor me nauwelijks. ‘Je hebt nog geen heel leven achter de rug, je bent negentien, en nog maar een jaar legaal volwassen. Je hebt amper gedatet.’ Harriet hield zich altijd meer bezig met haar vrienden en intellectuele en kunstzinnige bezigheden dan met jongens. Slechts enkelen kwamen verder dan een paar dates.

‘Weet je nog wat je eens tegen me zei?’ vraagt ze, en hoewel ik geen idee heb wat ze bedoelt, wil ik de woorden nu al terugnemen. ‘Je zei dat als je “de ware” ontmoet, het zó juist voelt dat zelfs de dingen die je niet leuk aan hem vindt charmant zijn.’

Huh? Ik kan me niet voorstellen dat ik zou zeggen dat het oké is om iemand zo leuk te vinden dat zijn slechte kant er niet meer toe doet. Ze moet dit verzinnen.

De serveerder loopt op zijn dooie gemakje naar ons toe met kraanwater dat in een glazen kan geschonken is en ik zeg snel tegen hem dat ik een dubbele gin-tonic met extra gin wil. Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Een driedubbele gin-tonic dus?’

‘Nee,’ zeg ik tegen hem, ‘ik bedoel een dubbele gin-tonic met een extra borrel ernaast.’ Hij kijkt me aan alsof hij wil zeggen dat ik eigenlijk beter bij een AA-bijeenkomst kan zitten dan op een terras. Harriet zegt dat ze het bij water houdt.

‘Harriet, lieverd...’ Ik wacht tot de serveerder weg is. ‘Ik denk dat je niet de ware, maar je eerste liefde hebt ontmoet. En dat is geweldig, maar niemand blijft haar hele leven samen met haar eerste vriendje.’

Harriet fronst haar wenkbrauwen. ‘Maar papa was zo’n beetje jouw eerste vriendje, als je die loser niet meetelt die niet kwam opdagen op jullie date. En je was toen niet veel ouder dan ik nu.’

Mijn maag draait zich om door Harriets verwijzing naar Rupert. ‘En kijk hoe dat is afgelopen,’ zeg ik. Ik kan nog steeds niet denken aan wat mijn man heeft gedaan zonder overvallen te worden door ongeloof.

‘Aiden is papa niet,’ zegt ze vinnig.

Ik wil haar niet vertellen dat ik dacht dat haar vader haar vader niet was toen ik hem ontmoette, en ik wil ook niet teruggaan naar dat onderwerp; niet hier en niet nu. Dus zeg ik: 'Maar je vader en ik waren al meer dan een jaar samen voordat we het over onze toekomst samen hadden. Je kent deze... persoon pas zes weken.' Ik heb periodes van constipatie gehad die langer duurden dan dat. Ik kan mezelf er niet eens toe brengen om hem een jongen te noemen; hem een geslacht of naam geven maakt dit gewoon te echt.

De blik op Harriets gezicht wordt hard en ze weigert me aan te kijken. Ineens voel ik me schuldig omdat ik niet blijer voor haar ben. Ik weet nog goed hoe het was om negentien te zijn. Je emoties liggen altijd aan de oppervlakte; je kunt ze nooit volledig verwerken en je wordt woedend als iemand twijfels of negativiteit uit over je ideeën en dromen.

'Ik ben heel blij dat je een leuke jongen hebt ontmoet,' zeg ik, 'maar dit is niet je thuis. Ons thuis is Engeland. Je studeert maar een semester aan UCLA.' Drie korte maanden.

Harriet knikt instemmend. 'Dat weet ik. Maar dat verandert niets aan het feit dat we verliefd zijn.'

Ik kijk naar de rug van haar bleke, met sproeten bedekte hand en haar korte, ongelakte nagels. Die sierlijke, expressieve handen fascineren me al sinds de dag dat ze geboren werd, wat voelt als drie minuten geleden. En ik weet niet of ik plotseling sprakeloos ben omdat ik me zo buitengesloten voel of omdat ik daadwerkelijk geloof dat ze meent wat ze zegt.

Maar dan bedenk ik me ineens iets. Wacht even. Noemde ze hem net nou volwassen? 'Hoe oud is hij?' vraag ik. Hij is toch zeker niet een van haar professoren? Ik zie Harriet al vallen voor een oude pedofiel in een wollen trui met warrig haar. Jeff Bridges in *The Mirror Has Two Faces*. Ik word overvallen door afgrijzen en in gedachten ben ik mijn juridische team al aan het samenstellen. Ik kan de vol-

doening om hem de rest van zijn ellendige, perverse leventje in de gevangenis te zien weggroten al bijna proeven.

‘Hij is tweeëntwintig,’ zegt ze vrolijk. ‘Maar dat zou je niet zeggen. Hij is zo wijs voor zijn leeftijd.’

Ondanks het feit dat hij nog maar net de baard in de keel heeft. Geweldig. Maar hij is geen pedo, dus dat is iets.

De serveerder komt aangeslenterd en zet mijn dubbele gin-tonic met extra gin met een veroordelende blik op tafel. Harriet bestelt Hamachi Crudo, een eiwitrijke salade en truffelfrietjes voor ons. Ik drink mijn borrel net iets te gretig op. Harriet reikt naar de kan met water en schenkt er wat van in haar glas.

Wacht eens even...

Ik staar naar haar platte buik, die verscholen gaat achter haar topje van lululemon. O mijn god! Ik durf te zweren dat ik daarbinnen iets zag bewegen. ‘Je bent zwanger.’ Verbijsterd wijs ik naar haar buik. ‘Nu begrijp ik het.’ Mijn mooie, intelligente meisje, dat de wereld aan haar voeten had liggen tot we in Amerika gingen wonen, wordt een tienermoeder.

Een moment lang kijkt ze me verward aan, maar dan slaat ze haar hand voor haar mond. ‘Is dat wat je denkt? Dat ik zwanger ben?’

‘Ben je dat dan niet?’

‘Natuurlijk niet!’ Grinnikend haalt ze haar telefoon uit haar tas. ‘Wacht maar tot Aiden dit hoort, hij gaat het geweldig vinden.’

Ik kijk hulpeloos toe hoe haar duimen razendsnel over het scherm van haar telefoon vliegen.

‘Eh... Harriet, doe dat alsjeblieft niet.’

Maar het is al te laat, ze heeft hem al geappt. Slechts enkele seconden later krijgt ze een appje terug. Hij moet hebben zitten wachten tot ze hem een snippertje aandacht gaf. Ze kijkt me stralend aan. ‘Hij zegt dat dat het grappigste is dat hij ooit heeft gehoord.’

Dan maakt hij duidelijk niet veel grappigs mee. Ik sla mijn armen

over elkaar. ‘Persoonlijk vind ik dit niet grappig,’ zeg ik tegen haar. ‘Maar ik ben blij dat jij dat wel vindt.’

‘Mam...’ Ze stopt eindelijk met haar verwoede geapp, legt haar telefoon terug op tafel en kijkt me aan alsof wat ik net zei ontzettend aandoenlijk is. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Ik ben niet zwanger. We willen ons richten op onze carrières en reizen... Maar zelfs al was ik zwanger, jongens hoeven tegenwoordig niet meer om die reden met meisjes te trouwen. We leven niet in het jaar 2000.’

Ik kan niet voorkomen dat ik met mijn ogen rol. ‘Lieverd, zelfs in de jaren nul hoefde je niet met een man te trouwen als hij je zwanger maakte.’

‘Maar jij bent met papa getrouwd omdat hij je zwanger maakte.’

Ik knipper verbaasd met mijn ogen. ‘Wie heeft je dat verteld?’

‘Jij.’

‘Wanneer?’

Er valt een beladen stilte en dan zegt ze somber: ‘Die dag.’

Ugh! Bij de gedachte aan dié dag draait mijn maag zich om.

‘Mijn hele leven dacht ik dat jullie het perfecte stel waren en toen vertelde je me dat je nooit met hem getrouwd zou zijn als hij je niet zwanger had gemaakt.’

‘Ik kan me niet herinneren dat ik dat heb gezegd.’

‘Toch is het zo.’ Ze kijkt me aan alsof ze wil zeggen: mijn ouders, de minst romantische mensen op aarde.

‘Toen was ik heel erg boos. Maar goed, ik geloof dat we afdwalen.’

Het goede nieuws is dat ze nu duidelijk ook niet over haar vader wil praten. Die dromerige blik verschijnt weer in haar ogen. ‘Weet je, hij heeft de langste wimpers die ik ooit heb gezien. Het is bijna oneerlijk.’

Ze schudt haar hoofd, alsof het een wonder is dat hij haar heeft op een plek waar vrijwel ieder ander mens dat ook heeft. Ik bedoel, zelfs onze kat heeft wimpers. Onze vervloekte kat. Het is alsof ze lid

is geworden van een sekte. Die jongen heeft haar duidelijk geheersenspoeld.

‘En hij heeft het vermogen om de wereld door een unieke lens te zien. Wat passend is, want hij wil filmregisseur worden. Hij zit in het derde jaar van zijn studie. En ik weet zeker dat hij een fantastische regisseur wordt.’

Goed om te weten dat de jongen realistische ambities heeft; het regisseren van films is inderdaad een stabiele baan waar je elke maand zonder problemen je rekeningen van kunt betalen. ‘Dat is geweldig.’ Ik probeer te glimlachen. ‘Ik weet zeker dat veel mensen die droom hebben, maar er zijn er maar weinig die hem waar kunnen maken.’

Er verschijnt een gekwetste blik in Harriets ogen. ‘Alle regisseurs die vandaag de dag wereldberoemd zijn, zijn begonnen met dezelfde ambities. Als ik zou zeggen dat ik filmregisseur zou willen worden, zou je het een fantastisch idee hebben gevonden. Dus waarom moet je iemand neerhalen die je niet eens kent?’

Die opmerking komt aan. De rollen zijn omgedraaid; zij is de tweeënveertigjarige ouder en ik ben de negentienjarige tiener zonder filter. Ze is niet alleen tot over haar oren verliefd op een of ander perfect, hilarisch genie met wimpers die nog langer zijn dan die van Clarabella Koe, ze zorgt er ook nog eens voor dat ik me schuldig voel. Maar ze heeft gelijk. Ik ben een uitgebluste, oude, kritische feeks. Ik zou me moeten schamen. En dat doe ik ook, echt waar. Ik vind het vreselijk dat ik zo cynisch reageerde. ‘Het spijt me,’ zeg ik. ‘Echt waar. Ik had niet zo kritisch moeten doen over zijn ambities. Hij klinkt oprecht als een leuke jongen.’

De serveerder frisbeet het bord met crudo zowat op onze tafel, alsof hij daar dagen op geoefend heeft. Daarna komen de salade en de frietjes, die op dezelfde manier hun weg naar onze tafel vinden. Ik staar naar een groep surfers in wetsuits die naar het water lopen. Ineens ziet het tafereel er een stuk minder idyllisch uit. Pas nu valt

het daklozenkamp op het strand me op, en de vuilnisbak waar allerlei zakken met afval omheen liggen, en de graffiti die haast alle muren ontsiert. Zelfs Ella Fitzgerald zingt nu een zielloos nummer dat haar prachtige stem geen recht doet. Ik heb plotseling spijt dat we naar LA zijn gekomen. Waarom kon Harriet niet gewoon voor een uitwisselingsprogramma in Europa kiezen? Alleen in LA overwegen mensen binnen zes weken om te gaan trouwen. Alleen hier voel je je een alcoholist als je meer dan één drankje voor jezelf bestelt. Alleen hier kunnen de serveerders zich als arrogante eikels gedragen en nog steeds een enorme fooi verwachten.

Als ik weer naar Harriet kijk, is de blik op haar gezicht liefdevol, alsof ik onverbeterlijk ben, maar ze me niet anders zou willen. ‘Luister, mam, het spijt me dat ik je niets over hem verteld heb. Dat moet kwetsend zijn geweest. Ik was gewoon zo bang dat ik het zou verpesten, totdat hij me vertelde dat hij hetzelfde voelde. Totdat... we het zeker wisten.’

We het zeker wisten.

Ik word overvallen door verdriet, door een gevoel van onvermogen om de situatie te accepteren. Mijn dochter. Mijn kleine meisje. Een paar jaar geleden droeg ze nog een beugel en nu heeft ze het erover dat ze misschien iemands vrouw wordt. Ik kijk toe hoe ze zich volpropt met sla en frietjes. Ze heeft altijd al een grote eetlust gehad. Ik, aan de andere kant, krijg geen hap door mijn keel na de atoombom die ze net op mijn leven heeft gegoooid.

‘Luister, Harriet...’ Ik probeer te negeren dat ze er echt anders uitziet; ze gaat minder gebukt onder het gewicht van de enorme druk die ze zichzelf oplegt om verstandig te zijn en de juiste beslissingen te nemen, alsof ze verantwoording moet afleggen aan de hele wereld. Harriet is altijd een beetje te serieus geweest, een beetje te wijs voor haar leeftijd. In dat opzicht lijkt ze een beetje te veel op mij. Ik denk dat ik het meteen zag toen ik aankwam. Ik denk dat ik het wist. ‘Zelfs

als je denkt dat je misschien met hem wilt trouwen,' zeg ik zo positief mogelijk, 'gaat dat voorlopig nog niet gebeuren, toch? In ieder geval niet tot je klaar bent met je opleiding. Je hebt je zomerstage bij Heatherwick om naar uit te kijken. Je was er zo enthousiast over en je hebt er zo hard voor gewerkt.' Ze was dolblij toen een vooraanstaand architectenbureau in Londen haar een stageplaats aanbood nadat ze bijna een jaar had genetwerkt en aan haar portfolio had gewerkt. Ze heeft gedaan wat ik nooit heb kunnen doen, ze vroeg precies om wat ze wilde omdat ze precies wist wat ze wilde.

'Ik heb nooit gezegd dat we snel gaan trouwen,' zegt ze tot mijn immense opluchting. 'En natuurlijk ben ik mijn stage niet vergeten, ik kijk er ontzettend naar uit...' Haar toon maakt duidelijk dat ze er meer naar uitkeek voordat ze die jongen ontmoette. 'Maar goed,' zegt ze, 'aanstaande zondag ontmoet je Aiden. En zijn vader.'

Ik verslik me in mijn slok water. 'Zijn vader? Waarom moet ik die ontmoeten?' De serveerder heeft onze borden nog niet afgeruimd, maar verschijnt al wel met de rekening en de pinautomaat. Snel drink ik mijn laatste druppel gin op.

'Omdat het belangrijk voor ons is,' zegt ze. 'Omdat Aiden alleen zijn vader heeft en ik, nou ja, ik heb eigenlijk alleen jou.' Ze slaat haar ogen neer, waarschijnlijk omdat ze zelf ook doorheeft wat haar woorden zeggen over haar relatie met haar vader. Ik weet dat ze het moeilijk heeft met wat Rupert heeft gedaan, dat ze een kant heeft gekozen zonder dat ik het haar heb gevraagd of zelfs maar heb gewild. En ik weet ook dat ze eronder lijdt. Meer dan ze ooit zal toegeven. 'Zijn vader is schrijver,' voegt ze eraan toe. 'Hij woont in Malibu.'

Al had hij *The Da Vinci Code* geschreven en woonde hij op de maan, ik kan geen enkel woord uitbrengen dat niet klinkt alsof ik niet stik in mijn eigen verlies. Ik kan niet naar Amerika zijn gekomen met een man en een dochter en straks in mijn eentje naar huis gaan.

Harriet schuift haar stoel naar achteren en staat op. Ik kijk toe

hoe ze de riem van haar zwarte leren tas over haar slanke schouder hangt. ‘We worden om tien uur verwacht voor de brunch.’

‘Geen sprake van!’ wil ik schreeuwen. ‘Ik doe het niet!’ Maar ik kan het niet maken om weer negatief te zijn. Ze kijkt me aan alsof onze band op de proef wordt gesteld en haar vertrouwen in mij aan een zijden draadje hangt, dus mompel ik: ‘Goed dan, ik weet zeker dat het een fiasco wordt.’

Harriet kijkt me met een ruk aan. ‘Wat zei je?’

Ik forceer een glimlach. ‘Ik zei: goed dan, ik weet zeker dat het reuzegezellig wordt.’

2

Maar vier berichten van Rupert vandaag. Niet de gebruikelijke der-tien. Of veertig. Ik heb de neiging om hem de hele dag op mute te zetten en ze te lezen als ik naar bed ga, wat er standaard voor zorgt dat ik uren lig te peinzen. Door al het gedoe met Harriet heb ik absoluut geen zin om vanavond ook nog aan mijn huwelijksproblemen te denken, maar weer kan ik de verleiding om zijn berichten te lezen niet weerstaan.

Ik bedenk me net... Is de bruiloft van Grace en Paul niet op 23 februari? Ik neem aan dat je dan weer terug bent? Laat alsjeblieft zo snel mogelijk weten of je meegaat.

Ik zag onze Mastercard-rekening net en kreeg bijna een beroerte. Denk er ALSJEBLIEFT aan om je aankopen in dollars te betalen en niet in ponden, anders zijn we onnodig veel geld kwijt. Waarom heb je trouwens hypoallergene kussen gekocht als je appartement al gemeubileerd is? Ik neem aan dat je ze niet mee naar huis neemt, wat betekent dat anderen profiteren van de kosten die wij maken.

Weet je waar de antistressmedicatie van Tiddles ligt? Het arme ding lijkt zich weer helemaal kaal. Ze lijkt net een sfinx.

Hij heeft een close-up bijgevoegd van de intieme delen van onze kat. Voor zover ik kan zien, is haar vacht volkomen normaal. Er is geen enkel bewijs te zien dat ze zichzelf kaal likt, wat altijd gebeurt als ze gestrest is. Over gaslighten gesproken!

Kunnen we alsjeblieft gewoon een beschaafd gesprek voeren over de telefoon? Je kunt me niet eeuwig blijven negeren!!!

‘Sorry,’ zeg ik hardop, ‘dat gaat hem niet worden.’

Ik leg mijn telefoon naast me op het nachtkastje, me ervan bewust dat mijn hart bonst. Hem vertellen dat hij naar de hel kan lopen als hij me niet kan horen, geeft slechts even voldoening. Er zijn geen winnaars in dit spel. Mijn kleine overwinningen worden al snel vervangen door verpletterend verdriet waar ik me nauwelijks raad mee weet.

Plotseling heb ik het bloedheet. Ik schop het dekbed van me af, ga languit op het matras liggen en staar naar het plafond. Wat nu? De nachten zijn altijd het ergst, omdat er dan niets is om me af te leiden. Mijn bed is mijn vijand geworden. Ik kan me niet storten op een overvloed aan activiteiten om mijn gedachten bezig te houden. Ik kan er niet voor vluchten; het heeft me in een hoek gedreven en ik kan niets anders doen dan het onder ogen zien. Elk verpletterend detail herbeleven van... die dag.

De vlucht van Engeland naar hier.

Harriet stond op het punt om aan haar grote avontuur te beginnen: drie maanden studeren aan de UCLA. Haar eerste ervaring met voor langere tijd van huis weg zijn. Wij gingen met haar mee onder het voorwendsel dat we een kleine gezinsvakantie in Californië zouden houden voordat we voor drie maanden afscheid van haar zouden nemen. Maar eigenlijk deden we het omdat we niet wilden dat ze helemaal alleen in een vreemd land zou aankomen. Dat ze in haar

eentje al haar spullen moest kopen, boodschappen moest doen en haar kamer moest inrichten... Zonder ons en zonder auto. Ze was eraan gewend dat de universiteit twintig minuten van ons huis in Reading vandaan lag. Ze was zo verstandig geweest om thuis te blijven wonen om geld te besparen, hoewel ik me vaak afvroeg of ze zichzelf daardoor beroofde van een echte universitaire ervaring zoals ik die had gehad. Ik deed nog steeds haar was, we dronken nog steeds samen thee en ik stelde haar nog steeds gerust als ze zich overweldigd voelde, omdat ze te vaak 'ja' had gezegd en op het punt stond om te bezwijken onder het gewicht van al haar goede bedoelingen. Stiekem vond ik het heerlijk; ze had me nog steeds nodig en ik kon er nog steeds voor haar zijn. We wisten heus wel dat ze in staat was om naar Amerika te reizen en de uitdagingen die dat met zich meebracht aan te gaan. Harriet is sterk en weet wat ze wil. Maar op deze manier konden we haar het gevoel geven dat ze alles onder controle had en een oogje in het zeil houden voor het geval dat niet zo was. Diep vanbinnen wilde ik gewoon nog een avontuur met z'n drieën beleven. Nog een hoofdstuk toevoegen aan het boek dat ons leven vormde voordat Harriet echt onafhankelijk zou zijn.

Maar ik had nooit kunnen raden wat ik in plaats daarvan zou krijgen...

Daar waren we dan, met z'n drieën op weg naar ons avontuur in Amerika. Harriet bij het raam. Rupert in het midden. Ik aan het gangpad. Rij 18. De piloot kondigde aan dat het nog wel even zou duren voordat we konden opstijgen, maar dat kon ons niet schelen. We waren opgewonden. We hadden nog nooit een intercontinentale reis gemaakt. De stress van alle voorbereidingen lag achter ons. We hadden zelfs een fles champagne gedeeld op het vliegveld. Rupert had zijn telefoon nog niet in vliegtuigmodus gezet omdat hij graag rebels doet, maar niet op manieren die hem in de problemen kunnen brengen. Hij was relaxter dan ik hem in tijden had gezien. Hij liet

ons een reisartikel zien over een mooie rit van Santa Monica naar Montecito. Harriet was er dolenthousiast over. Ze gedroeg zich al weken als een kind op kerstochtend, opgewonden over het avontuur dat haar te wachten stond. Rupert vertelde over de zee, sinaasappelboomgaarden en een beroemd resort waar John en Jackie Kennedy naar verluidt hun huwelijksreis zouden hebben doorgebracht. We leunden tegen hem aan en keken naar de foto's, en toen kreeg hij het appje.

Het was helemaal niet mijn bedoeling om het te lezen, maar mijn blik werd er naartoe getrokken.

Het was van iemand genaamd Dagmara, en er stond: Ik kan niet wachten om je te neuken.